

Az Andalúz lányai

NARANCS Fekete tél volt. Novembertől februárig mégis gyöngyházfényben ragyogtak a nappalok, de a fák csupasz ágait olyan keményen zörgette Szerke új szobájának hatalmas ablaka előtt a szél, hogy minduntalan kilesett a cinkékre délután a könyvek vagy a rajztábla fölül. Olykor átkopogott a szobáikat elválasztó szekrényson, és Dorkkal együtt nézték, hogyan cikkannak a hideg fényben a madarak. Ki-kidobált nekik ezt-azt, ha anya nem volt otthon, míg a madarak megszokták, és jöttek, ha halcan hívta őket. Azon a télen apával úgy kerülgették egymást a korán sötétedő délutánokon, mintha bújócskát játszanának a homályos ebédlőben, az anya kasmírterítőjén trónoló nagy réztál körül; és Szerke később úgy mesélte, nem így képzelte a munkanélküliséget, nem ilyen simának és megszokottnak, nem ilyen hangulatosnak, főleg, hogy apa voltaképp dolgozott, és Dorkkal minden délután, amikor hazajöttek, behallgattak apához a percegésbe, aztán az írógépkopogásba.

– Angolul perceg a leggyorsabban – mondta, amin kettégörnyedve nevettek, és Dork mellékanalazott egy merőkanálnyi krumplifőzeléket, amikor apa kilépett, hogy az asztalhoz üljön velük.

– Harminckét nap – jelentette be Dork, aki nem tudott leszokni arról, hogy számolja a napokat karácsonyig. A piros, keresztben csíkos pulóverében olyan volt, mint apa izlandi barátainak régi képeslapján az egyik manó; és apa végre elmosolyodott.

– Szeretném, ha tudná, hogy nekem nem baj, hogy munkanélküli – gondolta Szerke, és elképzelte, hogy ebéd után megöleli apát, de aztán látta maga előtt, hogy apa, aki nem szerette, ha hozzárne, milyen tanácstalanul állna abban az ölelésben, ezért inkább csak annyit kérdezett tőle, miért hagyják el a kérdő mondatok elejéről az amerikai angolban a segédigét, és hogy az úgy helyes-e.

És apa, amíg Dork leszedte a tányérokat, kimerítően válaszolt, Szerke meg kaparta a tányeralátét szélén körbefutó textilcsíkot.

– Majd inkább én főzök kávét – kiabált ki Dorknak a konyhába, aki benézett az ajtón az étkezőbe és a plafonra emelte a szemét.

Pedig mindketten örültek annak, hogy végre péntek van, mert ronda egy hét volt, hét-fő délután óta egyre kelletlenebbül teltek a napok.

– Nem ér a nevem – mondta Szerke még kedden a lépcsőházban. Bokáig vizes volt, és rázta a hideg, a legszívesebben odavágta volna a mappát, amelynek fogantyúja piros csí-

kot hagyott keresztben a tenyerén. A buszmegállóból rohant, hátha lehullik róla a délután, álommá válik, vagy olyan dologgá, amit csak kitalált; de ahogy újra felszívta magát a ki sem száradt cipője vízzel, és az arcába szemetelt a novemberi, kora esti eső, lelassított, mintha feladná, csak a mappát szorította magához, hogy összefogja erősen a keménypapírral a rajzokat, aztán leengedte azt is, hulljon bele az eső, ha akar. Reggel kezdődött talán, azzal, hogy amikor odaért, megint ki kellett tömnie vécepapírral a régi cipőt.

– Még jó, hogy a lábam sem nőtt tovább – gondolta, amikor az ócska, szakadós iskolai papírt a lábfejeére tekerte és visszahúzta a gyerekkori bakancsot, majd háttal a fűtőtestnek támaszkodva várta, hogy átmelegedjék. Dorkkal átszabták, amit tudtak, elhordták nagypapa régi ingeit és dédapa mellényeit a rongyoszsákból, szoknyát varrtak anya hálóingéből és magukra igazították a pécsi ágyneműtartókból előkerült jugoszláv farmereket, de a cipőkkel nem tudtak mit kezdeni. Mint ahogy az éhséggel sem, és Szerke nem egyszer összegörnyedt a rajzok fölött délután, hogy ne hallják a gyomrát korogni. Ilyenkor úgy csinált, mintha a cipőjét igazgatná. Fél, máskor egy óra volt, amit ki kellett bírni, utána csak valami zsibbadás maradt; olyankor mintha könnyebb is lett volna, és könnyebben repült a keze a papíron.

Jobb, ha megszokom – gondolta, ha a műterem felé baktatott, mert szégyellt volna anyától pénzt kérni, de amikor Kiri bement a sarkon a pékségbe, egészen mélyre szívta a friss kenyér édes illatát, míg végül összekeveredett a kenyérszag meg a délután, és amikor Kiri letépte a langyos óriáskifli sarkát, Szerke elképzelve, hogy beleharap.

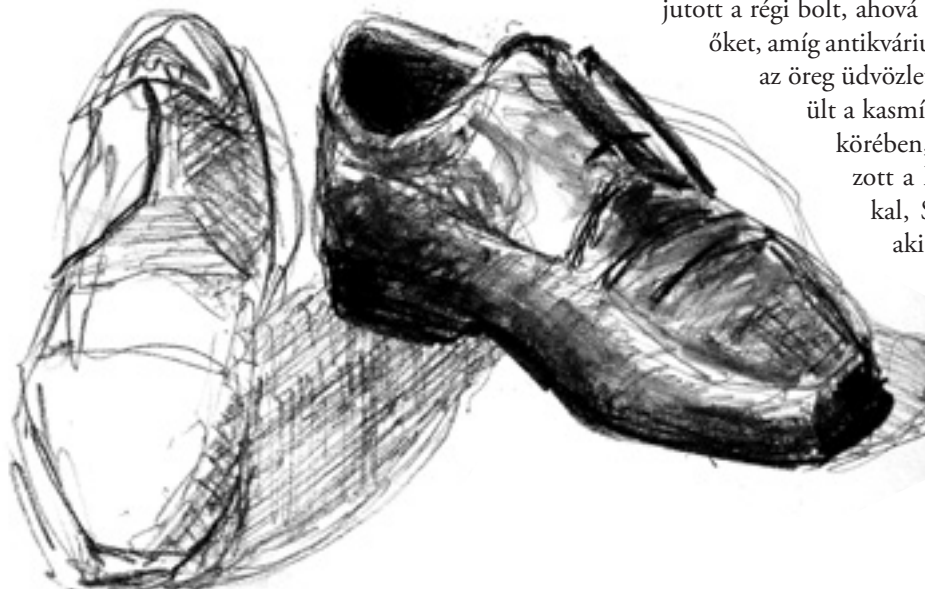
Aznap, amikor már reggel átázott a cipője, még megvolt a születésnap pénzből valamennyi. Az antikvárius a szeme láttára árazta át a könyveket, az ő könyveit, és Szerke állt ott egy szó nélkül, a kezében a kiszámolt pénzzel. Éppen annyija volt, amibe a három kötet eredetileg került. Két hete minden délután elbuszozott az antikváriumig, minden délután belelapozott a könyvekbe, minden délután végigolvasott az 1909. szeptember 10-ből egy oldalt, aztán visszatette a polcra, hogy másnap délután újra megtegye; és amikor a három lépcsőfokon leszaladt, minden alkalommal a torkában dobogott a szíve, hogy megvannak-e a kötetek. Aznap, amikor odavitte őket a pulthoz, a vörhenyes hajú, kövér öreg ült a székben, akit Szerke különösen szeretett, talán mert, ha ő volt, mindig belekeveredett a doh- meg az öregpapír-szagba a fahéjas forralt bor vagy a kávé illata, talán, mert mély, sima hangja volt, talán mert csak a szakálla őszült, de a haja nem. Amikor letette a könyveket, az öreg fogta a radírt, és kiradírozta az árakat.

– Kétszáz – mondta, és előretolta a három kötetet, Szerke meg állt ott, a kiszámolt háromszáz forinttal egy szó nélkül, aztán kinyitotta a tenyerét, az öreg úgy szedegette ki a fémpénzeket a kezéből a pult felett.

– Köszönöm – mondta, és hallotta, ahogy csikorog és koccan a saját hangja, amikor a maradék pénzt a kesztyűjébe tömi. Az öreg a szemüvegén át, lefelé nézett rá.

– Óriástörpe – gondolta, aztán, ahogy észbe kapott, és felvette a könyveket, megkérdezte, hogy miért.

– Anyád miatt – mondta az öreg, és Szerkének eszébe jutott a régi bolt, ahová anya olyan sokszor elvitte őket, amíg antikvárius volt. Este, amikor átadta az öreg üdvözlését, anya mégis üres arccal ült a kasmírterítő felett a lámpa fénykörében, és ahogy újabb csíkot húzott a körmére a mélybordó lakkal, Szerke látta a régi anyát, aki az ő pultjában, amely alatt egyszer régen bújócskáztak Dorkkal, végigsimította a régi könyvek gerincét. Anyát még mindig az összes antikvárius ismerte, és ő nem szeretete az új helyét, az irodát.

Aznap, amikor reggel beázott a cipője, Szerke kesztyűjében ott volt a százas, csupa húszasban, és ahogy a buszon ráfogott a kapaszkodóra, érezte, hogyan simulnak a kezébe a pénzek. Kiszámolta, hány halványsárga ívre telik. A papírbolt a pékség mellett volt, nemrég nyitott, és Kirivel nem egy délután álltak a kirakat előtt, mielőtt bementek a műterembe.

– Lopjunk mi is – mondta Kiri.

A mester előző nap mesélte, hogyan lopták a festéket az öreg Steiner boltjából a Király utcában, és hogy a mai napig nem tudja, hogy az öreg tudta-e.

Csak a neonok zizegtek, a modell meg szétdobva mindenét, feküdt a villanykályha melegében a vörös takarón. Szerke azon gondolkozott, hogy ha férfi lenne, vajon másként rajzolná-e. Megszokták a meztelenséget, a bőr gödreit, a szeméremszőrzet hol sűrű, hol ritkás foltját, a fonnyadt, a hájas, a párnás testeket, a felemás, kiszoptatott melleket, a szomorú nyakakat, a fenék ívét és gödrét, és azt, ahogy a modellek, ezek az egykori nők nem szégyellnek semmit sem, a mester meg úgy nyúlkál rajtuk, mintha csak tárgyak lennének.

Néha róluk is szólt egy-egy mese, de inkább ötvenhatról meg a szegénységről, a Steiner boltjáról, a régi Varsóról meg könyvekről és a festőkről volt szó, és Szerke, amíg a keze maszatolt, oda-vissza utazott a Giocondától a sólyom történetén, ötvenhaton át egy lengyel dzsesszklubig abban az időben, amikor még meg sem született, és ahogy percegetek a ceruzák, a kréták meg a pasztellek, egyszerre volt Szerke, aki rajzol, a mester, aki lop, Varsó, ahol rendőr áll a sarkon, és a modell, aki közönyös üveg szemmel nézi a be sem függönyözött ablak sötét négyzetét.

– Én nem lopok – mondta Kirinek a sarkon, és amikor a lány bohócarca megnyúlt, ott hagyta, de ahogy feljött utána a műterembe, a két ceruza közül mégis elfogadta az egyiket, hogy ne tegyen rá még egy lapáttal.

Aznap, amikor a pénz a kesztyűjében volt, sokáig nézegette az íveket, végül kivett néhány halványszürkét és sárgát meg két pittkrétát, és a visszajáróval a pékségbe ment, aztán a zöldségeshez narancsért. Jó órával hamarabb ért oda, mint a többiek, és ahogy a portán felvette a kulcsot, az öregasszony, aki néha modellt is ült, csak portréhoz, megint a gyalomnak szólította, mint télen mindig; tavasszal virágom vagy csillagom volt. Szerke nézte az öreg, eres kezét, amelyet néha lerajzolt, és amellyel a kulcsot adta, aztán kihálászta az egyik narancsot a zsebéből, és letette a pultra.

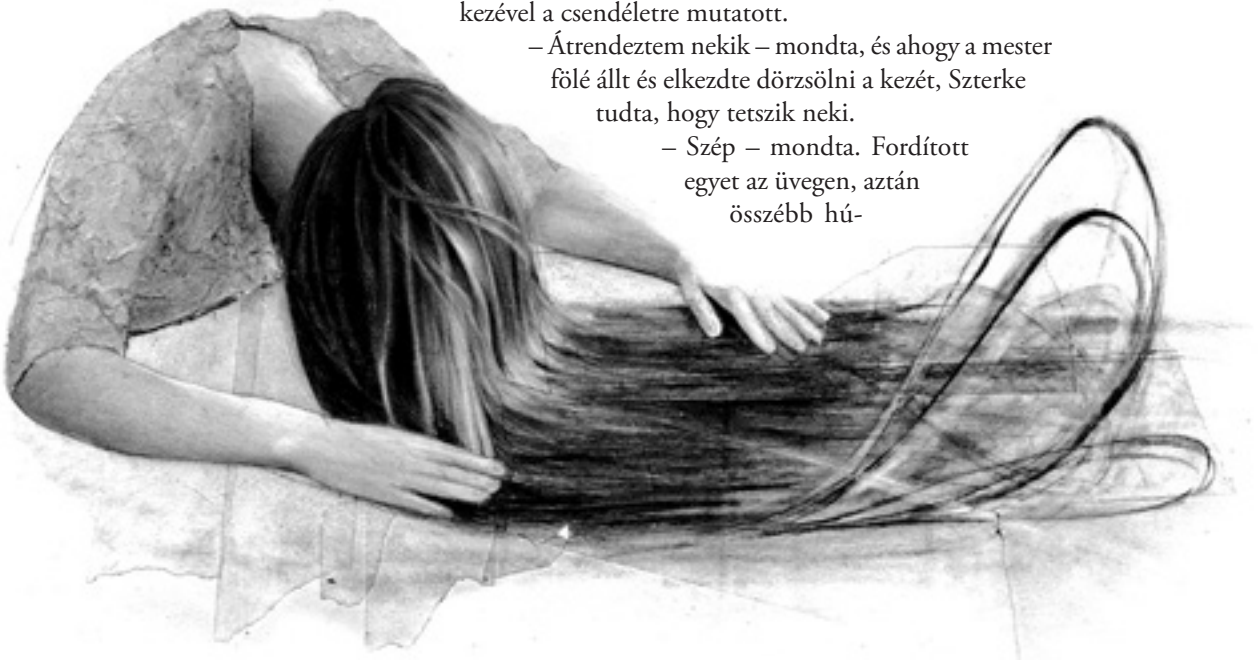
– Most vettem – mondta, és felszaladt a lépcsőn. Nem kapcsolta fel a villanyt, csak leült az egyik bakra, amit odahúzott a fűtőtesthez, és ahogy a kiflibe harapott, érezte, hogyan kúszik fel a meleg a lábszárán. A narancsot sokáig hámozta, aztán a héját eligazította a kicsik csendéletében, a pókhálós zöld üveg és a régi bádogganna között, mintha csak odahullott volna. Ahogy az egyik héjdarabot arrébb húzta, hogy az ne takarja el az üveg aljáról lepattant darabka mögött a szép repedést, megérezte a dohányszagot. Nem volt ideje visszaülni; és már mondta is magában, hogy:

– Hát te? – és hátrafordult.

– Hát te? – kérdezte a mester, és Szerke az egész narancsos kezével a csendéletre mutatott.

– Átrendeztem nekik – mondta, és ahogy a mester fölé állt és elkezdte dörzsölni a kezét, Szerke tudta, hogy tetszik neki.

– Szép – mondta. Fordított egyet az üvegen, aztán összébb hú-

zott egy adag héjat, és Szerke nézte, hogy lesz kész, amit elkezdett, a keze alatt.

– Narancsot? – kérdezte a férfitől nem magázva és nem tegezve, aztán elfelezte a gyümölcsöt.

Milyen lehet a narancsos dohányos csók? – gondolta, amikor szétroppantotta a fogával az első gerezdet, aztán a következőt.

– Mint a narancsos keserű csokoládé, talán – válaszolta magának, és elképzelte a mester kezét a nyakán, aztán a vállán, aztán a derekán, szerette volna, ha a dohánytól sárga, festéktől kemény ujjak végigsimítják, évek óta várt rá, úgy kezdett várni rá, hogy észre sem vette, valahol a csendélet és az akt között, a betegség után, de a mester, aki Kiri szeplős, szögegyenes, vörös haj keretezte arcát nem egyszer végigsimította, máskor ráfogott az apró kezére, hogy rendesen tartsa a ceruzát, és átölelte a kicsik vállát, ha mutatott nekik valamit, Szerkéhez sohasem ért hozzá.

– Mit szólna, ha megcsókolnám? – gondolta, amikor a férfi az asztalnak támaszkodva rágyújtott, és Szerke felrajzszögezte az egyik sárga lapot a táblára, majd, mintha kifelé menne, és elfelejtene valamit, megállt a masszív asztal előtt.

– Százkilencven és ötvenkettő – gondolta, és látta közelről a szeme körüli ráncokat, látta a kétnapos borosta szálait és érezte a dohányt, aztán, ahogy a férfi ránézett, meglátta a szemében magát. Kiri pontosan abban a pillanatban lépett be, amikor a férfival egymásra néztek, és Szerke azzal a mozdulattal ment is tovább.

– Tiszta narancs vagyok – mondta Kirinek, aki úgy tekerte le a hosszú, csíkos sálját, mint ha minden színgyűrűt egyenként venne le. Kint a mosdóban hosszú percekig mosta a kezét, aztán a tükörben nézte az arcát, és kigombolta az átszabott ing legfelső három gombját. A mester egész délután felé se nézett, és Szerke dühében szétsráfozta a modell hátát.

– Mi ez? – kérdezte végül egészen a háta mögül, úgy, hogy érezte a leheletét az arcán, és akkor összeszedte magát, és leradírozta az akt felét.

Ahogy ledübörögtek Kirivel a lépcsőn, várni kezdte, hogy behulljon a múltba a délután, de amikor újra átázott a cipő a lábán, mégis elkecseregett.

– Legközelebb korábban gyere – mondta Kirinek, és rugdalni kezdte a buszmegálló üvegkalitkáját –, vagy később; de amikor Kiri ránézett, teljesen értetlenül, elnézte a lány vörös copfját, a szeplőkön billegő szemüveget meg a rollba tekert rajzlapokat, amelyek zsinóron lógtak a hátán, úgy döntött, nem mondja tovább. Dorkkal a lépcsőházban futottak össze. A pincébe ment, és ahogy lefelé haladt, a szűk fordulóknál húzta maga után a kalácsillatot.

– Balhé van – mutatta Szerkének a veszekedés jelét a régi nyelven, egymásnak ütögetve a két mutatóujját. Szerke akkor odavágta a lépcsőre a mappát, aztán levette a vizes cipőt, le a vizes csomóvá vált vécépapíros zoknit, és úgy vonult fel, mezítláb. A betonlépcső melegnek tűnt a lába alatt.

– Beázik – mondta végre anyának, aki kinézett a konyhaajtóból, és lehajította a cipőt a fogas alá.

MEGÁLLÓ

Söpörte össze a papírokat, kézzel, mint a szemetet, úgy, ahogy jöttek, a pasztellvázlatok, a tusrajzok, az apa kidobott írógépén írt szövegek, a régies kézírással írt sorok. „Ami szép, az Istentől való”, állt az egyik hófehér géppapíron egymás után ötvenszer, cirkalmas férfiírással. „A gravitáció csak az eddigi tapasztalat”, állt a másikon nagynya írásával, „A cinkék fáznak, de nem mennek el”, írta nyomtatott dőlt be-

tűkkel egy keskeny, világoskék papírszeletre. „Hol vagy?”, ordított vörös, festett betűkkel a sárga ívpapírról levágott slejfnin. „Merészen a téiben”, ez a szürke akvarelltömb utolsó lapján, a lap közepén volt olvasható kis, mandulavirágfehér betűkkel, hogy belefagyott a szem a betűk körüli, üres térbe; de amikor szétpakolta Dork szobájában mindezt, hogy mindenáron megmutassa, Dork ásított.

– Nem érdekel – mondta, és hasra fordult az ágyán; aztán lóbálni kezdte a karját, úgy, hogy az ujjai súrolták a padlót. Képes volt egy helyben ülni vagy feküdni, és nézni, ahogy az óra körbejár, hajnalban kelt, hogy nézze, és egy idő után nem együtt indultak el reggelente. Dork, aki mindig pontos volt, és nett, ahogy a pécsi nagyanya mondaná, fél nyolckor behúzta maga mögött a kaput, és Szerke minden reggel utánanézett, kócosan, pizsamában, ahogy végigvonult az utcán, ragyogó cipőben, örökös fehérben, frissen és jószagúan, mintha a budai nagyanya átlátna a köztük lévő két kerületen, és megigazítaná Dorkot is minden reggel az öreg, zöld bársonyterítő és a függöny után, mielőtt letörli a zongora fedelét a porronggyal, amely tisztább volt, mint Pécssett a konyharuha.

– Ma is remekmű vagy – lehelte Szerke az ablakra, aztán a kézfejeére húzott pizsamaujjal nyulat rajzolt az ablakpárába, majd néhány görög betűt, ahogy nagyapa tanította, alfát és omegát. A görög betűket tanulta meg előbb, nagyapa írta az ablakra őket minden hajnalban öt körül, amikor begyűjtötták, és hallgatták, hogyan szuszognak még a többiek, és Szerke a lábakon álló tűzhely mellé simult, míg lefőtt a kávé, és kidobta a pirító a kenyeret, aztán csöndben rágcsált a melegben.

– Nézd csak – mutatta nagyapa, és amikor az ablakpárában, a háttérben a bizonytalan formájú hegygel, megjelentek a betűk, a magyarok balra, a görögök jobbra, egymás alatt sorban, Szerke a görögöket választotta.

– Ezek szebbek – mutatta nagyapának a jobboldali sort, és nagyapa felnevetett.

– Szebbek – hagyta rá, és Szerke tíz perc múlva tudta az alfát és még öt perc múlva az omegát, aztán sorban, ami közte volt, megtanulta két hét alatt.

– Ki fogja letörölni az ablakot? – kérdezte nagyanya, amikor egy reggel kijött, valamikor karácsony előtt, és Szerke látta, hogy dühös, de nagyapa átölelte.

– Majd te, angyalom – mondta neki, és nagyanya nagyapa karja alá simult, aztán délután lemosta az ablakot.

– Írjunk papírra – kérte Szerke másnap hajnalban nagyapától, aki kihozott egy könyvet, halkán, hogy nagyanya ne ébredjen fel, és Szerke végigsilabizált egy sor szöveget a kávészagban, aztán nagyapa feldobta, hogy az ablakon át megbillent a hegy, aztán, ahogy nagyapa elkapta, azt mondta:

– Az én unokám.

Szerke most nézte az ablakon a nyúl maradékát és a görög betűk maradékát, aztán a pizsamaujjal letörölte teljesen. Amióta apa otthon volt, kénytelen volt elindulni minden reggel, Dork nyomában loholt, és a kék tornacipője alól repkedtek az avardarabok.

– Mi érdekel? – kérdezte végre Dorkot, aki felkönyökölt. A szeme sötét volt, majdnem fekete.

– Semmi – ásította bele Szerke arcába, és Szerkének eszébe jutott a tehénk szeme Pellérdén. Nagyanya vitte el őket néha Pécsről a tanítónéhoz, aki a legjobb barátja volt, és Szerke elnézte a szabályos ágyásokban a tököket meg a padlizsánt, megtanulta a kertek sorát, és a kőkerítésen ülve hosszan nézte az örökké üres aszfaltutat, ahogy elömlik rajta a déli fény délután, amikor a levegő se rezdül, a sas pont az égen, és a kisebb madarak szárnya néha a porba szánt. Pellérdén tanulta meg, mi a csönd, amikor egyszer nagyanya betaszította a kis fakaput, és hátrafordult.

– Ha én halnék meg előbb, ide bármikor jöhetsz – mondta, és a mondat darabokra tört a kőjárda mellé ültetett margaréták között, ahogy Szerke átölelte az eléjük loholó vizsla nyakát.

– Héra – mondta Dorknak csúfondárosan, amikor a maradék lapokat összeszedte, de Dork egykedvűen feküdt tovább, és Szerke lesunyt fejjel kioldalgott. Állva harapta a kenyert a konyhában, és nagy kortyokban itta rá a vizet, hogy hamarabb le tudja nyelni a szétázott, üres, sótlan falatot. Anya megint túlórázott, és Szerke úgy indult el, hogy apa meg Dork észre sem vették. Az öreg buszt, ki tudja, miért, szerette, de ahogy a villamosra felszállt, és meglátta a sötét ablaküvegben a maga és a körülötte ülők arcát, csepenként, ahogy a rossz mennyezetről csöpögött a víz, gyűlni kezdett benne a kétségbeesés.

– Kiszállni – gondolta a hídnál, elnézve a görbedt szájak mellett futó szegénységgráncokat, a nők összetört, üres arcát, a kötött sapkákat, az új övvel összefogott régi kabátokat és a semmibe meredő férfiakat, akik mintha kinéztek volna az ablakon, amelyen át nem látszott a Váci út, csak ők maguk és az elégedetlenség, talán az eső miatt.

Amikor leugrott a villamosról, kitartotta a tenyerét, aztán hirtelen ledobta a fejről a kapucnit.

– Nem ázhatnék meg helyettük? Legalább a nagydarab nő helyett. Vagy az egérke helyett – alkudozott, és nézte az eget.

Esett. Mégis melege volt, mintha rögtön száradna is, belülről, vagy megint láza lenne, és amikor Marjatta ráköszönt, a vízzel együtt seperte ki a szeméből a haját.

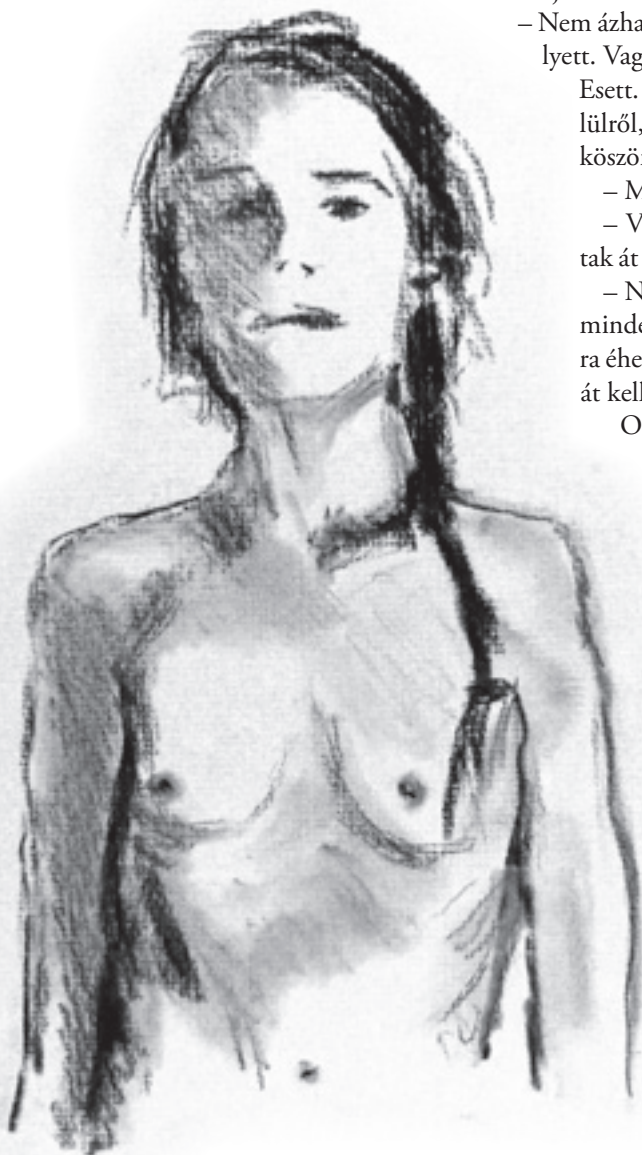
– Mit csinálsz itt? – nevetett rá a lány.

– Vártalak – mondta Szerke, és kézen fogva rohantak át a három sávon, be a sötét utcába, ahol a dojo volt.

– Nem csinálom tovább – mondta magának Szerke minden hétfőn, amikor este kilenckor kifordult az utcára éhesen és üresen, és elnézett messze, Buda felé, ahová át kell még jutnia a villamossal, aztán tovább a busszal.

Olyankor húzta a lábát, és fázott a fáradtságtól, míg oda-odasandított Marjattára, aki a kulacsból cumizta a vitamint, és olyan volt, mint egy fiatal, fényes szőrű állat futás után. Marjatta volt köztük a legjobb, talán mert semmi más nem érdekelt, csak a karate. Minden más kihullott a napjaiból, a többi dolog csak edzés vagy verseny előtt vagy után volt, és Szerke sokszor elnézte az öltözőben Marjatta testét, az izmos mellkast, amely majdnem teljesen lapos volt, mint a fiúké, a sovány csípőt, amelynek semmilyen íve nem volt, és a hosszú lábakat, amelyen egyenként látszottak az izmok, mint a Barcsay-féle anatómiakönyvben. Többször nekifutott, hogy megkérje Marjattát, üljön neki modell, de mindig megállt, mielőtt kimondta volna a mondatot.

– Egyébként is inkább fotózni kellene – gondolta, és tanulmányozta a testét, mint

a modellekét, akiken az összes gödröt, anyajegyét és ráncot ismerte már. Hozzájuk képest Marjatta tökéletes volt és sima, mint a márvány.

– Felraklak a buszra, kicsi – mondta Szerterkének, és Szerke bólintott, mintha Marjattának a húsz éve és a fekete öve épp elég lenne ahhoz, hogy mellette gyereknek érezze magát. Marjatta mellett minden hétfőn, szerdán és csütörtökön biztonságban volt, és egy idő után maga sem tudta, nem azért jár-e edzésre, hogy hetente háromszor biztonságban legyen.

– Döntsd el – mondta a mester egy délután, amikor Szerke alig tudta fogni a szenet, mert elrepedt két ujjja, és hiába magyarázta, hogy az ő hibája volt, egyszerűen ráesett, elcsúszott, és elcsúszni az utcán is lehet.

– Nem döntöm el – mondta, és átvette a bal kezébe a krétát, úgy fejezte be a tanulmányt, amelyet bal kézzel tépett le, hogy a rajzszőg végigszakította a papír felső két sarkát.

– Kibírom – mondta magának minden edzésen, amikor fellépett a szőnyegre –, mindent kibírok – mondta fél óra után, és tanulni kezdte az izmait belülről, bekötött szemmel mozgott, és látta magát belül, látta, ahogy mozdul a combizma, és nyúlnak a szalagok benne, látta a vállát, a hátát, közben a szemhéja mögött látta felülről magát, és amikor levegő után kapkodott volna, inkább visszafojtotta teljesen, máskor maga húzott rá fél órát a bordásfalra, ahonnan Marjatta húzta le, mint egy kiakasztott törölközőt.

– Sohasem leszek rendes versenyző – gondolta aznap, amikor megázott. Ahogy becsukott szemmel állt a szőnyeg szélén, mégis eláradt benne a nyugalom, apró körökben, ugyanaz, mint amikor a hegyet nézte fél napon át. Aznap úgy küzdött, mint még sohasem. Hagyta a testét, hadd tegye a dolgát, íveljen csak a levegőben és cikkanjon, pontosan, mintha táncolna vagy repülne, és Marjatta hátba verte edzés után.

– Megvan – gondolta, ahogy lelépett, és elköszönt.

– Nem csinálom tovább – mondta halkán Marjattának az öltözőben. Épp a fáslit tekerle le a csuklójáról, aztán ráfogott a bal kezével a jobbra, úgy körözött a kezével, a fürdőruha meg, amit a gí alá viselt, lógott a derekára tolvá. Ott állt félmeztelenül, és libabőrösen, az izzadságtól vizes hajjal, de csak akkor nézett fel, amikor Marjatta megfogta a kezét.

– Én sem – mondta, és Szerke, mert volta-képp tudta, leült. Talán Marjatta szaga volt más, talán a bőre, talán a tekintete, talán csak az, ahogy kilépett az ütései elől, és Szerke először látott a szemében rettenetet, talán az, hogy amikor belenyomta a spárgába, és Szerke felszisszent, azonnal engedett egy kicsit, talán, ahogy a hasára tette a kezét, amikor a sarkára ült, talán csak, ahogy két hete azt mondta, felteszlek a buszra, kicsi, pedig akkor még Marjatta nem is tudta, csak Szerke, maga sem tudta, honnan, mint ahogy később évek hosszú során át, míg a maga lányát siratta, megérezte maga körül minden születendő gyereket. Végül hagyta, hogy Marjatta a hasára húzza a kezét, és végigsimította gyorsan a sima bőrt a köldöke körül.

– Nem – mondta, ahogy kiértek a három sávós Váci útra, és visszahúzta Marjattát a könyökénél, aztán, ahogy lementek az aluljáróba, lopva el-elnézte oldalról.

– És veled mi lesz? – kérdezte végül, valósággal kiköpte a mondatot, amelyet félórája rágott, bele a neonfényű, szürke aluljáróba, ahol bezárt már minden, és a lerácsozott üzletek előtt, mint a hugyos paplanokba bugyolált óriás újszülöttek, feküdtek a hajléktalanok.

– Másfél év múlva újra versenyezhetek – mondta Marjatta, de ahogy fellépcsöztek a villamoshoz, Szerke megborzongott, mert volt Marjattáéknál, a tizenöt emeletesen, és látta Marjatta anyját.

– Nem fogsz versenyezni. Itt fogsz utazni a villamoson – gondolta, és fellépett a buszra.

Anya az étkezőben ült, a lila pongyolájában, és Szerke tudta, hogy valami jön.

– Elég volt – sziszegte –, elég volt abból, hogy este tíz után jársz haza – ordította, és Szerke állt a félig nyitott ajtóban, míg záporozott rá a szózuhatag, és anya keze lendült, hogy megüsse, mint gyerekkorában annyiszor, hiszen anya szerint, ha a lánygyereket nem verik, hisztis kis liba lesz, nyafka, elkényeztetett kis ribanc, akit elfúj majd a szél is.

Szerke egy mozdulattal állította meg az ütést, közben felkordult a gyomra, és megfogta anya kis kezét. Úgy pihent az öklében anyáé, mint egy gyereké.

– Nagypapa kezét örököltem – gondolta. Lerúgta a cipőjét, aztán a konyhába ment és a csapra hajolt.

– Nem vagy éhes? – kérdezte anya a háta mögött.

– Nem – mondta neki, és ahogy elnyúlt a kádban, óvatosan csobogva, hogy ne ébreszse fel Dorkot, akinek a szobája a fürdőszoba mellett volt, úgy érezte, képtelen kiszállni a fürdőkádból, ötkor, amikor csörgött az óra, mégis felkelt.

– Milyen furcsa a fény – gondolta félálomban, aztán, ahogy teljesen kinyitotta a szemét, sorra vette a lábát, a derekát, a vállait és a karjait, nem fáj-e valahol.

– Kialudtam a lábamat – gondolta, és meztláb a konyhába surrant. Ahogy beleharapott az első almába, amely a keze ügyébe akadt, meglátta, hogy a hegy hófehér, és örömeiben felugrott egy kicsit, aztán elhúzta a függönyt a szobájában, és maga köré tekerve a paplant az asztalhoz ült, tanulni.

– Hahó – rázta fel Dorkot fél hétkor, és ahogy Dork kinyitotta a szemét, és felült, Szerke bal kézzel megmosdatta a hóban, amit a cinkenyomos párkányról gyűjtött.

– Abbahagytam az edzést – mondta, és Dork a hülye jelét mutatta, majd vállat vont, és mutatta a kérdőjelet, aztán a feje fölött zongorázva a havat, és Szerke bólintott. ■ ■ ■

Péntek Orsolya első regénye *Az Andalúz lányai*. Korábban egy verseskötetet publikált *Az őszön egy rőtbarna komondor borongol keresztül* (Fekete Zongora, 2002) címmel. Novellái és egyéb szövegei különféle irodalmi lapokban 1999 óta jelennek meg. *Az Andalúz lányai* egy tervezett trilógia első része.